

Naša šola

Pravijo, da vsak berač svojo malho hvali in prav tako vsak šolar svojo šolo. Jaz pa kljub temu trdim, da smo v našem razredu vsi po vrsti vredni pohvale, če ne že pri učenju, pa v drugih ozirih. Vsak pač ni za vse. Kakšen dolgčas pa bi tudi bil na svetu, če bi si bili vsi ljudje podobni, recimo vsi strašno resni ali pa vsi enako smešni. Nas je v razredu štiri-deset in smo si tako različni kot cvetje na travniku. Zato tudi pravijo včasih naši učitelji, da smo »pravo cvetje«. Če bi rekli koprive, bi to gotovo pomenilo slabo, a cvetje je le cvetje.

Med seboj se tako razumemo, da si vse nagajivosti sproti odpuščamo in ne kuhamo jeze, še manj pa se tožarimo, ker bi tega ne bilo konec, če bi se enkrat začelo. Kako nerodne so že tiste preiskave, ko pride vedno kaj novega na dan. Tone je Jožeta, Jože mu je vrnil, Stanko je posegel vmes in se mimogrede zadel ob Lojzeta, da je polil tinto na Francetovo knjigo, ki je še šolska povrh. Če bi kdo vse to tožil, je kmalu polovica razreda v preiskavi za prazen nič, da ne govorim o posledicah. Zato ne maramo tožba, poravnavamo se raje sproti in se ne izdajamo za svoje otročarije. Tudi v zgodovini smo se že večkrat učili, da je izdajstvo najgrše dejanje.

Med seboj se prav dobro poznamo, saj smo skoraj vsi od prvega razreda skupaj. Zato naj opišem nekaj najvidnejših zastopnikov našega slavnega četrtega razreda.

Najbolj močan med nami je Jože. Kadar je treba ukrotiti kakega petelinčka, pozovemo vedno Jožeta na pomoč in ta naredi kmalu red. Zna te tako prijeti za roko, da ti kar otrpne in moraš napovedati konec boja ali po naše »zapik«. Zaradi izredne moči je dobil Jože častni priimek Krpan. Rečemo pa mu tako le takrat, kadar naj nastopi svojo pomirjevalno službo.

Za važne razsodbe, kdo ima prav in kdo ne, pa je najbolj odločilen Cene. On vedno modro razsodi in ga imamo zaradi njegove pravičnosti vsi radi. Zato mu pravimo — pa samo, kadar razsoja — šišenski župan. Če dobimo težko računsko nalogo, jo bo Cene gotovo prvi pravilno rešil. On nam je v zadregi vedno dragocena moč. Zapletene uganke v »Vrtcu« nam mimogrede razvozlja, da ga kar občudujemo. Prepisati jih pa ne pusti, ampak nam pokaže samo približno smer rešitve, češ, zdaj pa plavajte sami.

Čisto poseben pojav pa je naš sošolec Mirko. Majhen je, krotak in ponižen ter nikdar nikomur ne skali vodice. Uči se bolj težko, pa s pridnostjo vse premaga. Zaradi marljivosti ga imajo tudi učitelji prav radi in

mi mu nikoli ne nagajamo, čeprav tu pa tam pri pouku kako prav debelo potoči.

Dobili smo ga kot ponavljavca v prvem razredu, pa je do sedaj srečno priplaval z nami v četrti razred. Če bi ne bil tako priden, bi bil gotovo vsako leto omagal.

O njem pripovedujejo njegovi prvi sošolci iz prvega razreda tole smešno dogodbiico: Proti koncu leta so imeli prvo sveto spoved. Med drugimi je čakal pri spovednici tudi Mirko, da odloži svoje bremence z duše, ki pa gotovo ni bilo pretežko. Vsak je gledal, da pride čimprej na vrsto, le Mirko se je tiščal v ozadju in ni rinil naprej. Neki sošolec opazi, kako se Mirko obotavlja, pa ga na tihem vpraša: »Zakaj pa ne greš? Saj prideš lahko na vrsto.« Mirko mu razodene svojo skrivnost takole: »Veš, bom počakal, da pridejo vsi na vrsto. Potem bom pa vprašal gospoda kateheta, kdo se je izpovedal, da je meni pipec ukradel...«

Ni znano, če je Mirko res to vprašal pri spovedi, ker se iz spovednice nič ne izve. Res pa je, da Mirko ni dobil pipeca, ker ga je najbrž kje izgubil. Če pa Mirka vprašaš, kako je pri prvi sveti spovedi izpraševal za svojim pipecem, se samo smeje in smejal se je gotovo tudi gospod katehet, če je bila zadeva res taka, kot so jo naprtili našemu dobremu Mirku.

Med sošolci je gotovo najbolj priden in nadarjen ubogi Pavle. Z materjo sta sama in stanujeta v revni podstrešni sobici stare hiše daleč v predmestju. Mati je ves dan zdoma. Zgodaj zjutraj gre kurit v neko šolo, čež dan pospravlja in snaži pri bogatejših ljudeh in se zvečer vrača trudna domov. Pavle hodi rano v jutru ministrirat in zasluži s tem že pred poukom zajtrk. Ob tednu in za praznike pa dobi še kak denar za zvezke. Kosilo mu dajo v šolski kuhinji. V počitnicah si kuha sam, kar mu mati zjutraj pripravi.

Pavletov oče je bil zidarski delavec. Pri delu se je ponesrečil, ko je imel Pavle komaj tri leta. Njegovo sliko nosi Pavle vedno pri sebi.

Ta naš sošolec nikoli ne miruje. Med letom je navozil iz gozda toliko dračja, štorov, lubja, trsak in storžev, da bosta z materjo prebila zimo skoraj ob tem. Nabiral je tudi gobe, borovnice, kostanj in druge sadeže, nekaj za dom, nekaj za prodajo, da mu je z izkupičkom kupila mati nove čevlje. Strgano obleko si zašije Pavle tudi sam, če nima mati časa.

Tak je naš Pavle. Kljub svoji revščini je vedno dobre volje. Večkrat pravi: »Če sem podnevi lačen, si malo zažvižgam, pa je bolje. Zvečer grem pa spat in pozabim na lakoto.«

V šoli zna vse, ker je bistre glave in še priden povrh. Učitelji in sošolci ga imamo zelo radi. S svojimi dovtipi skrbi tudi za dobro voljo v razredu.

Po letošnjih božičnih počitnicah Pavleta ni bilo v šolo. Vsem se je to čudno zdelo. Doslej ni še nikoli izostal. Tudi drugi dan ni bilo ne njega, ne pismenega opravičila. Zato je naročil gospod učitelj, naj ga gre kdo obiskat, ker je gotovo bolan in mati zaradi drugih svojih opravil ne more priti tega povedat v šolo.

Ponudil se je Jože, ki stanuje najbliže. Drugi dan je povedal v šoli: Pavle se je opekel in mora biti še nekaj dni doma. Med prazniki je kupal večerjo zase in za mater. Bil je golorok in se mu je po nesreči vnela srajea, da ima vso roko opečeno in povito.

»Revež,« je rekel gospod učitelj, ko je to slišal, in se zamislil. V razredu je nastala tišina kot v cerkvi pred povzdigovanjem. Gospod učitelj je čez nekaj časa dodal: »Tako priden fant, pa trpi najbrž še lakoto poleg bolečin. Le pojdite ga kaj obiskat, dobro se bo zdelo osamljenemu siromaku.«

Takoj v odmoru smo zbrali polno torbico božičnih dobrot za našega Pavleta. Eden je dal jabolko, drugi pomarančo, tretji orehov, kruha in celo nekaj denarja smo nabrali. Vse to naj bi nesla Pavletu Jože in Tone ter ga pozdravila v imenu nas vseh.

Odposlanca sta to izvršila še tisto popoldne in nam drugi dan pripovedovala, da je bil Pavle zelo vesel in nas vse pozdravlja. Rad bi že prišel v šolo, ker mu je doma dolgčas po nas. Pavle jima je povedal, da je bil pravkar pri njem tudi gospod učitelj, ki mu je prav tako prinesel lep novoletni dar, poln zavoj samih dobrih stvari.

Kar svečano mirno je bilo v razredu, ko sta nam Jože in Tone to pripovedovala. Tedaj smo začutili vsi, da je naš razred res prava družina. Bili smo vsi srečni ob tej lepi misli.

NAŠA POŠTA

Cenjeni g. urednik!

O kako mi zaigra srce, ko prinese častita sestra »Vrtce« v razred. Željno se mi stegnejo roke po njem. Najprej preberem »Janezkove domače naloge«. Najrajši jih prebiram, ker tako prijetno opisuje svoje dogodke. Dostikrat se naučim kar vse pesmice iz »Vrtca«. Tudi »Sedem Bernardkovih« mi je všeč.

Cenjeni gospod urednik, le še kaj lepega napišite in ostanite zvesti »Vrtcu«, kakor bom jaz ostala njegova zvesta naročnica.

S spoštovanjem Vas pozdravlja

Kačar Marija,

uč. 4. b r. v Lichtenthurnovem zavodu
v Ljubljani.

Cenjeni g. urednik!

Pišem Vam prvo pismo. Na »Vrtec« sem naročena tretje leto. Zelo rada berem povesti, še rajši pa si belim glavo z uganjami. Če je katera pretežka, nam jo naša častita pomaga razvozljati. List »Vrtec« mi je zelo všeč. Komaj čakam, da ga dobim. Zadržič sem se razveselila, ko sem videla svoje ime med izžrebanimi. »Pravljice in pripovedke« Lee Faturjeve sem dobila. Prav rada jih čitam in sem »Vrtcu« hvaležna za knjigo.

Prav lepo Vas pozdravlja

Šolar Marija,

uč. 4. r. v Lichtenthurnovem zavodu
v Ljubljani.

Cenjeni g. urednik!

Z veseljem vzamem pero v svojo desno roko, da Vam napišem svoje prvo pise-

ce. Najprej Vam povem, da sem doma v beli Ljubljani. Mesečni list »Vrtec« mi je zelo všeč. Z veseljem berem lepe povestice in pravljice. Vsak mesec najprej pogledam »Sedem Bernardkovih«. To me namreč najbolj zanima.

Še nekaj Vam povem. Veste kaj, malo knjižnico imam, ki je moja. Vsakokrat, ko prejmem list »Vrtec«, sem neizmerno vesela, ker se moja mala knjižnica zopet obogati za en zvezek »Vrtca«.

Tudi na zanke in uganke ne pozabim. Zelo rada si z njimi belim glavo. Le kmalu jih spet pošljite! Videli boste, da čeprav sem majhna, nekaj le znam.

Lepo Vas pozdravlja

Rakušček Verica,

uč. 4. r. v Lichtenthurnovem zavodu
v Ljubljani.

Mladim dopisovalcem

Urednik dobiva večkrat pisma, ki so zelo površno pisana. Pri nekaterih je pisava komaj čitljiva, v drugih pa je mnogo napak, ki jih je treba pred natisom popraviti.

Pohvaliti pa moram gorenje dopisovalke, ki so napisale pisma prav lično in skoraj brez napak. Taka bi morala biti vsa pisma. Kar damo iz rok, mora biti po vsebini in obliki kolikor mogoče popolno. Prihranite si zase vedno tudi prepise pisem, da lahko pozneje, ko je pismo natisnjeno, primerjate, kakšne napake ste naredili.

Nekateri želijo, da bi se list povečal. Vsem tem sporočamo, da je obseg lista določen z zakonito naredbo in se tu ne da nič izpreminjati.